

SETMANA DE PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS CONFERENCIA: “ECUMENISME I MISERICÒRDIA”

INTRODUCCIÓ:

Bona tarda, i moltes gracies per la oportunitat de compartir amb vosaltres aquesta tarda, parlar de la Misericòrdia sempre es una oportunitat i un privilegi, el cert es que he hagut de treballar una mica més del que esperava.

Per suposat subscric plenament el que Mn Xavier Artigas ens acaba de compartir de forma tan clara i ben lligada, sobretot recolzada amb la Paraula.

Més que afegir o contradir, diria que el estudi m’ha portat a algunes reflexions que us voldria compartir i que us animaria a portar-vos a casa amb vosaltres i a donar-li algunes voltes, a pregar i a posar en practica.

Rellegint un dels autors més destacats d’aquests temps dins del cristianisme Philip Yancey, us faig una petita ressenya perquè entengueu qui es aquest autor, ell va ser durant molts anys el editor general de la revista Christianity Today, es periodista i escriptor, i es autor dels betsellers cristians més impactants, amb títols com “El Jesús que mai vaig conèixer”, “Desil·lusionat amb Déu”, “Gracia divina vs. Condemna humana” Doncs com us deia, rellegint justament he trobat una frase que m’ha fet pensar molt relacionat amb la misericòrdia i l’ecumenisme: “en Europa la cultura (entesa la expressió cultural) que resultó del cristianismo ha sobrevivido con una mejor reputación que los mismos cristianos” la referncia es del llibre d’aquest autor “¿Para que sirve Dios? En busca de una fe que importe”.

Deia el gran evangelista Billy Graham: “Jo sumiu amb una església que sigui coneguda per el seu amor i que al mateix temps, sigui capaç de comunicar la veritat integra de la Bíblia

de una forma amistosa i misericordiosa.” Per altra banda “a la gent no els interessin les nostres creences fins que es creguin que per nosaltres son importants”.

QUE IMPLICA LA MISERICÒRDIA?

Mireu, parlar de la misericòrdia de Déu, d'aquesta gracia que Déu ha fet amb nosaltres de estimar-nos de una forma incondicional, de regalar-nos alló que no ens mereixíem, de donar un nou sentit a la nostra vida i axó a canvi de res que nosaltres puguem fer, tan sols acceptar la obra de la creu i deixant-nos transformar per ell, ens hauria de portar a ser coneguts per irradiar aquest amor incondicional de Déu.

Ja que misericòrdia, paraula llatina preciosa, literalment significa mittere=posar cordia=cor. Posar el cor. Es evident que Déu ha posat el seu cor en favor nostre, com molt be ens ha fet veure en Xavier.

Ara bé, com diria Bonhofer el pastor i teòleg alemany que va morir en un camp de concentració nazi, la gracia de Déu, la misericòrdia de Déu no es una gracia barata, ans al contrari es una gracia cara, perquè el Crist va pagar el preu màxim, per axó nosaltres no la podem rebaixar però no podem afegir un IVA que no toca.

L'església som responsables de transmetre la misericòrdia de Déu amb gracia, l'obra del Crist en la creu mereix de tot respecte cap el Crist i de gran misericòrdia cap a la persona.

Quan hom posa el cor en una cosa es que si esforça per fer-ho realment be, avui en el món empresarial diríem que aquella cosa s'ha de fer amb eficàcia i eficiència. Aixó implica dues coses importants el contingut i el continent.

Al llarg de la història es evident que no sempre ho hem encertat, a vegades em fet molt èmfasi en el contingut i a vegades en les formes.

Crec que es temps de donar una volta a la història com a cristians i mantenir el just equilibri que ens proposa la Paraula, no podem renunciar a rebaixar el contingut, el Evangeli sempre serà contracorrent, ningú vol escoltar que es pecador, La Paraula ens diu que tots hem pecat, que tots ens hem perdut en el camí, perquè tots ens hem allunyat de Deu, no hi ha ni un de just, no ni ha un que busqui el bé. Deia una molt estimada amiga de la nostra església “almenys tots els que estem aquí a l'església sabem que som pecadors”. Al problema es que sovint hem pensat que els que estem aquí som els bons i els de fora son els pecadors, potser això ha fet que no mostrem gaire misericòrdia.

Per altra banda, conscients d'aquest desequilibri de manca de misericòrdia, de pensar que érem els bons i els de fora els dolents (perdoneu aquest llenguatge tan simplista però que marca de una forma molt senzilla la situació), ens ha portat en els últims anys (40 o 50) a rebaixar molt el contingut del discurs.

Com dirà Gonzalez Faus, misericòrdia no es permissivitat ni pseudocompassió. Curiosament si una cosa emana clarament de la Paraula es que el nostre Déu les coses les diu per el seu nom, aquí diríem les coses clares i catalanes (permeteu-me el joc de paraules).

La misericòrdia implicar dolor, quan un hi posar el cor a l'hora de fer les coses, de apropar-se al altre, quan veu la realitat del altre per força hi ha dolor, el dolor que el nostre Déu va provar veient com l'home li girava l'esquena, el dolor de veure la condició humana fins on pot arribar, el dolor que patim com a conseqüència de les nostres propies accions.

La veritat es que no es fàcil aplicar misericòrdia, per molts motius, la historia ho deixa ven pelés.

Però jo avui us proposo a la llum de les reflexions que aquí em fet que amb humilitat, proximitat, diàleg, capacitat de perdó i molta creativitat, siguem església que transmet els principis de la Paraula tal com son, perquè avui més que mai en tenim necessitat, perquè per nosaltres son els millors i per els altres son de benefici positiu. La misericòrdia es mostra mantenint el equilibri entre el contingut, al qual no devem renunciar i la forma en la que el comuniquem.

Per tant “Proclamem la grandesa del Senyor”

Salm 51